

Het Spart Manifest

Het Spart Manifest

Kunst tussen de Soep en de Patatten

Steven Boers

Coverontwerp en alle afbeeldingen: Steven Boers
ISBN: 9789464181203
© De Tong, 2020

INLEIDING

Dit manifest is het zoveelste zelfhulpboek voor mensen die diep vanbinnen voelen dat ze kunstenaar zijn, maar door hun drukke leven geen penseelstreek op een doek krijgen. Alleen is dit boekje veel dunner.

Spart is een methode die ik gaandeweg ontwikkelde na een plots inzicht toen ik ook nog in die frustrerende situatie zat.

Het paradoxale is dat Spart de kunstenaar zoveel mogelijk vrijheid geeft aan de hand van 20 strenge regels.

Die regels heb ik niet op voorhand opgesteld, maar ze zijn organisch gegroeid. Toen ik doorhad dat ik ze zelf min of meer onbewust, maar consequent volgde heb ik ze opgeschreven.

De spart-regels zijn er om je te inspireren, uit te dagen en sommige gewoon om je te pesten.

Je vindt in dit boekje ook voorbeelden van spart die ik zelf maakte. Deels als didactisch voorbeeld, maar eerlijk gezegd ook wel omdat ik mijn eigen oeuvre wil pushen.

Mochten er meer spartiesten opstaan dankzij dit manifest, dan beloof ik in de herdrukken ook voorbeelden van anderen op te nemen.

Waarom spart spart heet en wat het juist is leg ik dadelijk uit. Je zal merken dat ik het woord spart soms met en soms zonder hoofdletter schrijf, dat ik zelf spartistieke woorden verzin en flauwe woordspelingen maak met het woord spart. Dat is allemaal ok. Net zoals veel dingen bij Spart allemaal ok zijn trouwens. Het moet niet te spartaans worden. Dus laat je vooral niet afschrikken door de 20 regels die ik nu ga onthullen.

Veel spartgenot!

Steven Boers

*Als iemand zegt:
“Je kan het niet!”
roep dan niet “Jawel!”
maar
“Weet ik. En dan?”*

Tip van Steven

De 20 artikelen van het Spart Manifest

ARTIKEL 1

**Spart: met de sp van speed en de art van art.
Met de s van soep en de p van patatten, want
daartussen wordt spart gecreëerd.**

Ik had ook dat gevoel dat jij voelt knagen. De drang om creatief bezig te zijn, maar tegelijkertijd ook de frustratie omdat je er geen tijd voor hebt. De plannen, de mentale schetsen, de ideeën voor baanbrekende kunstwerken die nooit tot voltooiing komen omdat je een gezin te onderhouden en te entertainen hebt. Het gevoel dat je egoïstisch bent wanneer je de zogenaamde “me-time” vraagt aan je partner.

Ik had dat dus ook. Jarenlang. En ook ik las de boeken over time management die jij ook nog hebt liggen, maar waarvoor je geen tijd hebt om ze te lezen. Boeken die je erop wijzen dat je een eigen veilige, stille ruimte moet hebben om kunstzinnig bezig te zijn. Kunstboeken die je inspireren tot werk waar je nooit aan begint. Deprimerend, hé? Maar dat moet ik jou natuurlijk niet vertellen. Je weet waarover ik spreek.

En toen keek ik naar mijn dochter. Elke dag wel neemt zij een blad en halfuitgedroogde stiften uit een doos waar vroeger vanille-ijs in zat en gaat naar de onafgeruimde eettafel. Ze schuift argeloos wat borden en kopjes opzij, legt haar blad in gemorste melk en neemt zonder nadenken een stift uit de doos. En met het puntje van haar tong uit haar mond begint ze te tekenen en te kleuren. Lijnen,

vlakken, figuren. En na enkele minuten roept ze “Klaar!” en geeft ze de tekening aan mij of mijn vrouw als cadeau. Trots. Zelfzeker. De tekening komt aan de wasdraad die de eetkamer overspant.

En plots wist ik het. De boom in met zorgvuldig ingeplande me-time! Weg met afzonderlijke, kindvrije stilte-ateliers! Ik ging creëren hier en nu. Gewoon wanneer het effe past. Hier aan de keukentafel tussen de half leeggegeten kommen cornflakes. Of daar: op de grond naast de kattenbak. Er lag nog een stuk karton bij het oud papier en in de schuif vond ik wascokrijtjes. Ik had een paar minuten, want dan zou de koffie doorgelopen zijn en na het kopje koffie had ik mezelf beloofd om de vaatwasmachine in te laden. Pruttel pruttel. Zo begon het.

Elke dag een creatie. Soms meer. En ik begon de foto's te delen op Facebook. In het begin gewoon als een vorm van humor, vooral omdat ik er belachelijke titels bij verzoon. Later omdat ik op die manier een virtueel portfolio aanmaakte en natuurlijk omdat leuke reacties het ego strelen van de kunstenaar.

Mijn vrouw kocht een grote map voor me om alles in te bewaren, want na enkele weken lag onze eetkamer vol met rondslingerende